

1शस्त्र a. recited, praised, commended, praise-worthy, auspicious, happy, cheerful, beautiful; n. praise, commendation.
 2शस्त्र a. cut to pieces, slaughtered.
 3शस्त्र n. a kind of girdle.
 शस्त्र m. cutter, killer.
 शस्त्रि f. praise or praiser.
 1शस्त्र n. a kind of recitation (r.).
 2शस्त्र n. knife, dagger (also f. शस्त्री & शस्त्रिका); sword, weapon i.g.
 शस्त्रकलि m. sword-fight.
 शस्त्रन्यास m. the laying down of arms.
 शस्त्रपत्र n. blade of a knife or sword.
 शस्त्रपाणि & शस्त्रिण a. having a sword in hand.
 शस्त्रपात m. the (fall or) cut of a knife.
 शस्त्रप्रहार m. the stroke of a sword.
 शस्त्रभृत् a. bearing a sword; m. warrior.
 शस्त्रवन्त a. armed with a sword.
 शस्त्रविक्रयिन् m. dealer in weapons.
 शस्त्रवृत्ति a. living by the trade of arms.
 शस्त्रसंपात m. flying or discharge of missiles.
 शस्त्रास्त्रभृत् a. carrying arms for striking and throwing; abstr. शस्त्र n.
 शस्त्रिका & शस्त्री v. 2शस्त्र.
 शस्त्रिण a. = शस्त्रवन्त.
 शस्त्रिण n. praise, eulogy.
 शस्त्र a. to be recited or praised; n. recitation.
 शा, शिश्रति, शिश्रति, श्रति, pp. श्रात & श्रितं (q.v.) sharpen, whet; excite, make eager, strengthen, promote; communicate, impart; present with, help to (acc. of pers., instr., dat., or gen. of thing). — श्रति strike at, श्रव rid of (acc.). श्रा help to, cause to partake of (loc.). श्रि sharpen, whet; offer, present; lay down, spread. श्रम् sharpen, whet; excite, make eager or ready for (dat.). — Cf. निश्रित, संश्रित.
 1श्राक m. help, assistance.
 2श्राक a. helpful; m. helper, assistant.
 3श्राक n. eatable herb, vegetable food.
 4श्राक a. belonging to the Śakas or to their kings; m. n. = seq.
 श्राककाल m. the Śaka-era (78 A.D.).
 श्राकटायन & श्राकपूषि m. names of grammarians.

श्राकल m. n. = श्राकल; m. pl. the adherents of Śakalya, a. relating to them.
 श्राकलहोम m. a cert. oblation; श्राकल a. relating to it.
 श्राकल m. N. of an ancient teacher.
 श्राकवाट m., श्राकटिका f. a garden of vegetables.
 श्राकिन् & श्राकिन a. powerful, mighty.
 श्राकुन, f. ई relating to birds, bird-like; m. bird-catcher.
 श्राकुनि & श्राक m. = prec. m.
 श्राकुनिकलुब्धक m. the same.*
 श्राकुन्तल m. the son of Śakuntalā (Bharata); n. the play or the tale about Ś.
 श्राक्त m. teacher; worshipper of the Śakti or energy (of Śiva).
 श्राक्तीक m. spearman.
 श्राक्मन् n. help, aid.
 श्राक्म m. pl. N. of a warrior race, sgl. a man of this race, also = seq.
 श्राक्वभिन्नु m. a Buddhist mendicant.
 श्राक्वमुनि m. the saint of the Śākya, i.e. Buddha.
 श्राक्वग्रमण (& श्राक्) m. = श्राक्वभिन्नु.
 श्राक्क, f. ई belonging to Śakra (Indra).
 श्राक्कर, f. ई strong, mighty.
 श्राक्खा f. (adj. —° f. श्रा & ई) branch (lit. & fig.); limb, arm, leg, finger; ramification, subdivision; species, sort, branch of a Veda, i.e. Vedic school.
 श्राक्खाङ्ग n. limb of the body.
 श्राक्खान्तग a. having finished one Śākha (r.).
 श्राक्खावाङ्ग m. an arm (-like) branch.
 श्राक्खामिद् m. pl. divisions and subdivisions.
 श्राक्खामय (f. ई) consisting of branches.
 श्राक्खामुग m. ape (branch-animal).
 श्राक्खिन् a. having branches or schools (Veda); m. tree.
 श्राक्खीय a. belonging to the school of (—°).
 श्राक्कर, f. ई relating to Śiva or Śamkarācārya.
 1श्राक्कायन m. N. of a teacher and author, pl. his race.
 2श्राक्कायन, f. ई belonging to Śāṅkhāyana.
 श्राक्क m. shell-blower.
 श्राक्का a. made of shells.
 †श्राक्कि m. pl. grains, grit.